

Vui buồn Bách Hợp 13 ...

... qua ống kính Ký Víp

Phòng y tế

Theo Tr. Huân cho biết, từ trước đến giờ chưa có Trại Bách Hợp nào có Bác Sĩ Trại cả. Kỳ này Bách Hợp 13 chúng ta có bác sĩ Duyên. Không biết là mình có dị đoan quá không... Các Trại trước thì không có chuyện chi xảy ra cả, trại này thì phòng y tế của Bác Sĩ tập nập bệnh nhân. Em chảy máu mũi, em chảy máu tay, người nhức đầu, đau bụng v.v... Bác sĩ Duyên làm việc không ngừng tay. Có người nói: „Tại vì gắn bảng phòng y tế, nên xui, có bệnh nhân hoài. Gỡ bảng bỏ đi...“

Mộng du

Tối thứ sáu, Chị Duyên đang ngủ thì khoảng 3 giờ sáng có một em Áu đi Toilette rồi đi lạc vô phòng của Chị. Chị phải thức dậy dắt em này đi về phòng. Nhưng em này lại không biết phòng của mình ở đâu. Thế là Chị Duyên phải dắt em đi từng phòng để kiểm. Em cũng không nhận ra phòng nào là phòng của mình. Chị Duyên hỏi: „Thế em ngủ với ai?“, thì em cho biết, em ngủ với em của em. Chị Duyên chợt nhớ ra là em này có thể ngủ phòng dành riêng cho Áu. Thế là Chị đã dắt em về đúng phòng... Riêng Chị thì trở về phòng, và nằm đếm sao cho đến sáng.

Cũng là chuyện lộn phòng ...

Buổi tối tôi đang đi lên phòng, thì gặp Anh T. mặc quần ngắn, tay đang ôm cái quần tây từ trên đi xuống. Tôi hỏi : »Anh cầm quần đi đâu đây ?«. Anh trả lời : » Đi lộn phòng. Phòng tôi ở dưới đây, chứ không phải ở trên đó. Đi lộn phòng«. Anh cười hí hí.

Áo của tôi đâu rồi ...

Thấy Tr. Liệu cứ đi tới đi lui như đang tìm kiếm cái gì. Tôi hỏi Anh kiếm cái gì. Anh bảo kiếm cái áo khoác, không biết để đâu, quên mất rồi. Thế rồi Tr. Liệu lại tiếp tục đi kiếm. Tôi cũng tiếp tục với công việc của tôi. Một chốc, lại đụng đầu Tr. Liệu lần nữa. Đột nhiên tôi nhớ ra là có thấy một cái áo khoác đàn ông máng ở đâu. Tôi bèn vọt miệng nói nhanh : »Hình như là em có thấy áo của Anh Liệu...« Tôi chợt suy nghĩ và không dám nói tiếp. Tr. Liệu hỏi tôi tới tấp : »Thấy ở đâu ?«. Tôi suy nghĩ và không dám nói : »Nhưng mà chắc không phải đâu.«. Tr. Liệu lại đốc thúc : »Phải, phải đó. Ở đâu ? Nói tôi nghe«. Tôi ngậm ngừng và nói : »Hình như em thấy ở trong phòng tắm nữ lúc ban sáng. Nhưng mà em nghĩ chắc không phải đâu.«

Tr. Liệu mừng quá, mắt sáng rỡ : » Đúng rồi, đúng là áo của tôi rồi. «

Tr. Liệu bèn đi lên phòng tắm ... nữ để lấy áo. Khi bước ra, thì Tr. Liệu đụng đầu Tr. Bích Lan từ ngoài bước vào. Tr. Bích Lan la lên : »Anh Liệu đi lộn phòng rồi. Đây là phòng tắm nữ«. Tr. Liệu có được áo, mừng quá... bỏ chạy liền.

Thằng Bòm ...

Khánh, một em Thiếu Sinh mới trong Tiểu Trại Thiếu kỳ này. Khánh có tên gọi ở nhà là Bòm, và vẫn thích mọi người gọi mình là Bòm. Nhưng em này nói tiếng Huế, do đó các bạn trong Tiểu Trại không nghe được rõ. Bòm đến tôi mắng vốn : « Con tên là Bòm. Bòm. Bòm Bòm. Tại sao các bạn cứ gọi con là Bòm, Luftpumpe. Không đúng. »

Tại sao được quà ?

Bòm tay cầm món quà, giải cá nhân khuyến khích trong Tiểu Trại Thiếu, vừa giải đầu bước đến nói với tôi : « Không hiểu tại sao con lại được Geschenk ? Không biết con đã làm gì ? ». Tôi phải giải thích cho Bòm biết rằng, em đi tham dự Trại lần đầu, nhưng đã tỏ ra tinh thần

đồng đội, sinh hoạt tích cực, giúp đỡ bạn bè v.v... Do đó, các Trường thấy em xứng đáng, nhận món quà khuyến khích này. Bờm cười cười và lầm bầm : »Kỳ quá. Không hiểu gì hết « .

Con tôi nói tiếng Huế ...

Tôi là người miền Nam. Trong nhà các con cũng đều nói giọng Nam. Sau khi đi Trại về, tôi nhận thấy hơi lạ. Tại sao con tôi nói cái gì mà tôi chẳng hiểu gì cả. Lúc đầu cứ ngỡ là đi Trại về còn mệt, nghe không rõ, tôi cũng chẳng để ý nữa. Vài ngày sau, khi đã ngủ nghê tỉnh táo, lấy sức lại rồi, thì bèn ngồi suy nghĩ lại mọi việc. Quái lạ, con tôi nói « cái chi mà lạ rứa « . Rồi không cần phải suy nghĩ lâu nữa, tôi đã nhận ra rằng : Con tôi nói tiếng Huế, vì mấy ngày Trại chơi và sinh hoạt với thằng Bờm suốt cả ngày...bị nhập tâm.

Trị bệnh mất ngủ

Ở nhà tôi bị khó ngủ. Đêm cứ ngủ vài tiếng đồng hồ, rồi lại thức giấc, và đến 4, 5 giờ sáng là không ngủ được nữa. Đến Trại, đêm đầu tiên tôi ngủ 4 tiếng, đêm thứ hai được 3 tiếng và đến đêm cuối cùng thì ngủ 2 tiếng. Khi về nhà, ngày đầu tiên, mắt của tôi làm như là bị đứng trông luôn, không tài nào nhắm mắt lại được nữa. Và đến ngày hôm sau thì...ôi thôi tôi ngủ li bì. Tôi ngủ luôn một lèo đến trời sáng, không thức giấc nửa đêm. Ngày nghỉ thì ngủ luôn đến 7 giờ sáng mới thức. Chẳng những thế mà còn ... ngồi đầu ngủ đó. Đi vô sở làm thì cứ làm thầy gật. Ai nói gì cũng gật. Đến hôm nay thì tôi bị « Mất ngủ « trở lại. Do đó, xin mách nước cùng mọi người rằng : Ai bị bệnh mất ngủ, nên đi Trại Bách Hợp, về sẽ không bị mất ngủ nữa. Mà còn ngồi đầu ngủ đó.

Nói chuyện Phạm Thiên Thư

Trường Hồng đang chia sẻ những dòng tâm sự và những cảm xúc qua những vần thơ của Phạm Thiên Thư. Trong bầu không khí thật yên lặng, phụ huynh đang thả hồn theo những vần thơ của Phạm Thi Nhân thì bỗng nhiên có một tiếng động rất là kỳ lạ từ phía bên cánh trái của Phòng. Tất cả mọi người đều đồng loạt nhìn qua hướng đó thì ... Anh P. đang ngồi ngáy đều đều thật tự nhiên và „dễ thương «

Anh P. đã tự bào chữa rằng: Tôi đang thiền.

Tr. Hồng lại tiếp tục trình bày các vần thơ của PTT, và mời Quý Vị Phụ Huynh cùng thưởng thức bài Đạo Ca qua tiếng hát Thái Thanh. Đợi hoài không nghe Thái Thanh cất tiếng hát chi cả, tất cả mọi người cùng xoay qua thì thấy Tr. Liệu cũng đang thiền như Anh Phúc lúc này, cũng với giọng ngáy đều đặn vo vo

Tất cả khán giả đều khâm phục tài nói chuyện của Tr. Hồng.